SPORTUL magazin

REFLECȚII

● Atunci cînd se anunță, în limbaj meteorologic, „formațiile probabile", plouă cu surprize.

● Cel mai popular „sport" dotat permanent cu „Cupa speranțelor" este Prono... sportul.

● Forța fizică este o podoabă, nu un merit.

● Cînd un trăgător ochește bine, țintește departe.

Dan MIHAILESCU

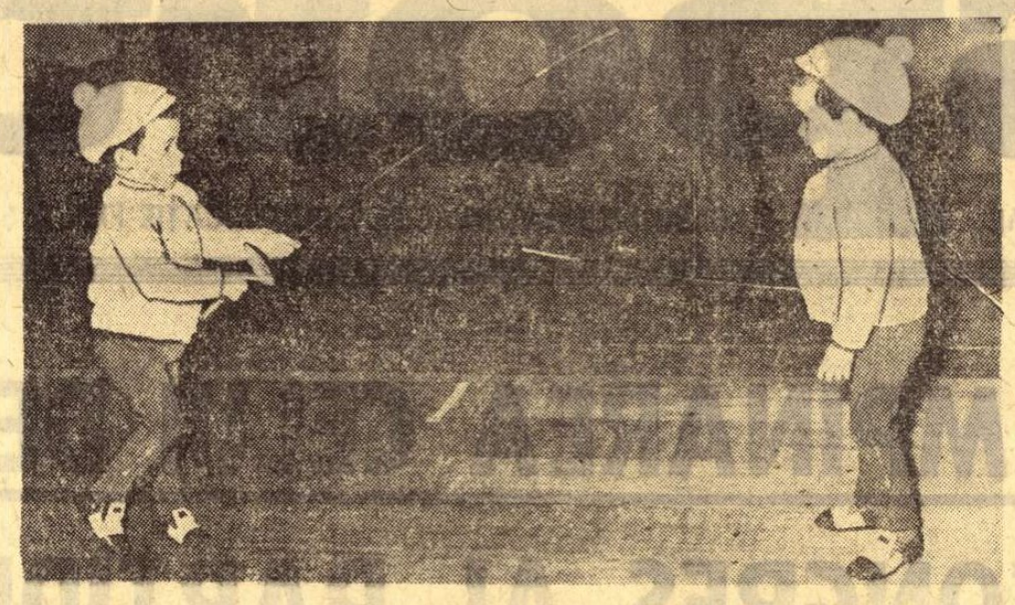

În „recreația" unei zile a diviziei naționale de scrimă, doi prichindei — atrași de vioiciunea duelurilor — au asaltat planșa, făcînd ad-hoc o mică demonstrație de precoce ambiție sportivă.

Minifloretistul din stînga pare mai combativ decît fratele său geamăn, pe care îl... invită, insistent, la o paradă. Adversarul se află într-un moment de derută sau poate de studiu, înainte de parada ripostă...

Dar cum, se vede, cei doi mici pasionați ai floretei n-au fost prea satisfăcuți de demonstrația lor spontană, unul dintre ei și-a luat inima în dinți, apelînd la poveștile primei floarete a lumii, maestrul emerit al sportului Ionel Drîmbă. Și iată-l pe marele nostru campion olimpic, renunțînd pentru cîteva clipe la prețiosul timp de odihnă pentru a împărtăși cu dragoste viitorilor (?) scrimeri taina primelor litere din alfabetul pe cît de complicat pe atît de strălucitor al artei lui d'Artagnan...

Fotografii — AUREL NEAGU

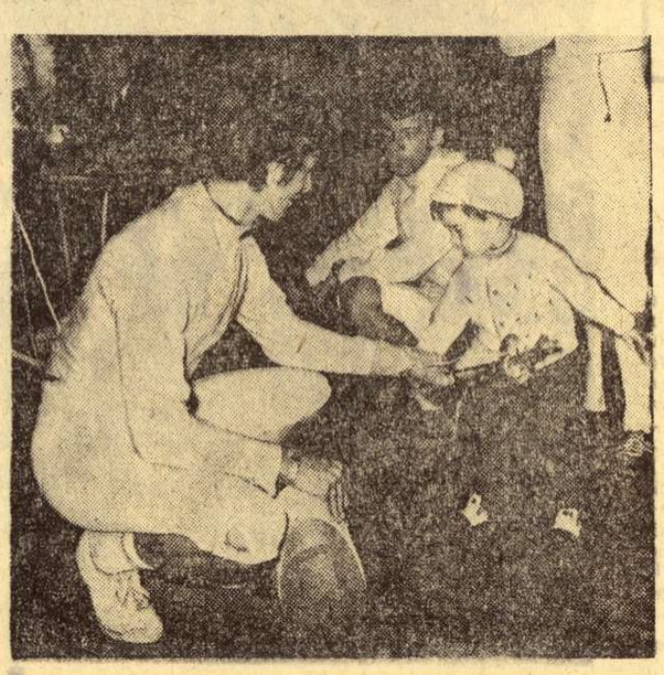

Puncte și contrapuncte

EDDY CEL MARE

Cu o săptămînă înaintea sosirii pe Parc des Princes, Turul Franței 1969 era o problemă rezolvată. Numai o lovitură de trăznet putea să-l împiedice pe Eddy Merckx, autentic fenomen al sportului cu pedale, să-și înscrie în palmares, la prima participare, o victorie după care mulți au gonit cu sufletul la gură, ani de-a rîndul... Așadar, după Bartali, Coppi, Koblet, Bobet, Anquetil—un nou gigant face să încremenească de uimire întreaga suflare ciclistă, de la specialiștii încărunțiți pînă la cei mai nevîrstnici suporteri ai „micii regine". De astă dată, tînărul din Woluwe — Saint-Pierre și-a ridiculizat pur și simplu adversarii, cumulînd toate titlurile de glorie, cîștigînd cum și cînd voia, permițîndu-și să atace dezlănțuit în ziua imediat următoare unui succes de proporții — la fel de suplu, de tenace, de stăpîn pe situație, indiferent de profilul etapei și de dispoziția preopinenților. Neîndoielnic, cea mai uluitoare dintre isprăvile sale în actuala ediție a Marii Bucle, va rămîne escapada solitară dintre Luchon și Mourenx. Acolo, în inima Pirineilor, Eddy taciturnul s-a desprins cu dezinvoltură de tot restul trupei și s-a lansat — acvilă fabuloasă — peste patru piscuri, Tourmalet și Aubisque y compris, sosind la destinație cu aproape 8 minute înaintea urmăritorilor. O asemenea performanță, realizată de suveranul cursei în condițiile unui avantaj prealabil care-l punea la adăpost de orice surpriză — reprezintă, desigur, un fapt unic în analele competiției. După cum unică și greu de egalat ni se pare împrejurarea că tricoul galben deține șefia autoritară în clasamentul sprinterilor ca și în ierarhia cățărătorilor, în timp ce formația sa (FAEMA) domină disputa pe echipe. Pe drept cuvînt, gazetarii francezi l-au calificat pe Merckx drept „un om înzestrat cu daruri divine", un super-atlet animat de o singură dorință : realizarea absolutului în materie de ciclism rutier.

Dacă superioritatea belgianului zburător — întîiul succesor al lui Sylver Maës la onorurile din Parc des Princes — este totală și incontestabilă, nu mi se pare mai puțin evident că nivelul celor capabili să i se opună, la ora de față, se situează cu vreo două clase mai jos. Gimondi, laureat fără panaș al unui „Giro" trucat, s-a zbătut inutil, încercînd să demonstreze că poate susține, măcar din cînd în cînd, dialogul cu Eddy cel Mare. Pingeon, ultima speranță a gazdelor, s-a dovedit extrem de vulnerabil atît pe plat cît și la urcuș, unde fiul landelor l-a distanțat fără eforturi vizibile. Poulidor — eternul amant al neșansei — și-a jucat ultima carte în Alpi, rămînînd în întrecere numai printr-un apel disperat la rămășițele de energie, Rudi Altig a fost nevoit să abandoneze, ca și Perez-Frances, ca și Gomez del Moral, ca și Grosskost, ca și bătrînul leu Rik van Looy, ca și atîtea alte nume răsunătoare...

În aceste condiții — victoria lui Merckx înseamnă, firește, o afirmare a campionului de superclasă, o revanșă fastuoasă asupra relei credințe care a patronat eliminarea sa din recentul Giro d'Italia, pe care avea toate șansele să și-l adjudece — dar, în același timp, ea mai înseamnă și un triumf al valorii asupra mediocrității, o izbîndă facilă, în compania unui pluton de pseudostele, capabile să strălucească numai cu prilejul eclipselor de soare. Cineva se întreba, în l'Equipe, cum s-ar fi petrecut lucrurile dacă Anquetil era prezent la startul actualei ediții. Răspunsul se impune de la sine : aidoma ! Pentru că Anquetil 69 ar fi fost, fără doar și poate, o pradă lesnicioasă pentru tînărul Eddy, așa cum va fi, probabil, Eddy 79 pentru succesorul său la tronul monarhiei absolute pe două roți...

Ceea ce ar interesa, într-adevăr, duelul ipotetic între cel mai bun Merckx, cel mai bun Anquetil — plus sosiile valorice ale lui Bartali, Kubler, Bobet, Coppi, Gaul, Bahamontes — nu se va putea realiza, din păcate, în vecii vecilor. Afară, doar, de o eventuală adaptare a cutiei cu minuni (vezi „ringul electronic") la ciclism, cu mutațiile de rigoare.

Pînă atunci — Eddy Merckx continuă să-și pulverizeze contracandidații, așa cum un pui de brontozaur s-ar amuza cu o haită de tigri de catifea...

Vanitas vanitatum !

Dan DEȘLIU

DRAMA MUNTELUI

Acum 5 ani, Charles Bozon...

S-au împlinit 5 ani de cînd o înspăimîntătoare tragedie montană, una dintre cele mai mari din istoria dramelor muntelui a smuls dintre cei vii paisprezece alpiniști, profesori și ghizi în formare la Școala națională de schi și alpinism din Chamonix. Printre ei, din entuziasm, din marea sa dragoste pentru munte, se afla și Charles Bozon, campion mondial de slalom în 1962, una dintre cele mai iubite figuri ale schiului mondial postbelic.

Era o splendidă dimineață de munte și în aerul rarefiat Mont Blancul își cerceta cu privirea stăpînă domeniile de gheață și zăpadă. Cei treisprezece alpiniști din Chamonix, cărora printr-un capriciu al sorții li se atașase în ultimul moment și Bozon, străluceau de bucurie și entuziasm. Se aflau în ultima cursă alpină ce figura în programul stagiului de perfecționare al ghizilor de munte ; traseul fusese parcurs fără vreun incident, într-un timp demn de respect, după o noapte petrecută în munte, și întregul grup legat în corzi urca anevoios ultima limbă de gheață spre Aiguille Verte. Vîrful era aproape, să-l atingi cu mîna, cînd, pe neașteptate, muntele s-a cutremurat, smulgînd de sub picioarele celor paisprezece temerari covorul de gheață pe care înaintau. Oamenii, legați în corzi, se prăbușesc unul după altul, fiecare antrenîndu-l pe următorul. Cu toate eforturile lor disperate, cu toate loviturile de piolet, care nu se poate fixa în această masă mișcătoare, cu ochii imenși, îngroziți, cei paisprezece sînt purtați de enormul și monstruosul fluviu de gheață și zăpadă spre culoarul Cordier, o spărtură a muntelui cu o înclinație de 70°, și 800 m diferență de nivel, culoar tapisat cu colțuri de stîncă și ascuțite cuțite de gheață neagră.

Cele paisprezece trupuri sfîșiate și strivite într-o masă informă, de nerecunoscut, au fost regăsite într-o crevasă a ghețarului.

În mai puțin de două minute, Școala națională de schi și alpinism pierduse trei dintre cei mai reputați profesori ai săi, zece ghizi alpini de mare altitudine, iar echipa națională de schi a Franței pe căpitanul ei, pe cel mai loial camarad, cel mai iubit coleg, cel mai respectat adversar, fiu și nepot de ghid montan, el însuși profesor și ghid de mare altitudine.

Timp de 48 de ore, Chamonix a fost un oraș mort, cu străzile pustii, cu magazinele închise, cu doliu în inimă, cu sufletul ucis. Teribila catastrofă care făcuse paisprezece victime lăsa în urma sa aproape douăzeci de orfani și un imens cortegiu de prieteni și rude împietriți de durere și spaimă.

Se scurseseră abia doi ani de cînd o imensă bucurie și

mîndrie locală invadase Chamonix-ul. Un fiu al său — Charles Bozon — cîștigase, la cîteva sute de metri de casa sa natală, supremul titlu în schiul alpin.

Trecuse abia un an, de cînd, în plină noapte, pe o furtună de o neobișnuită violență, sub fulgerele care transformau stîncile Mont-Blancului în oribile fantome, Charles Bozon, împreună cu prietenul său René Novel, escaladînd pereții uzi ai stîncilor smulgeau morții un alpinist scoțian grav rănit, singur în noapte.

Erau abia cîteva luni de cînd societatea mijloacelor mecanice de urcare din ținutul Chamonix ca semn de prețuire și omagiu pentru meritele și calitățile sale, îl alesese pe Charles Bozon ca președinte — director general al său.

„Eternul secund", cum fusese numit în echipa Franței de schi — căci avusese o ascensiune lentă și grea — culegea prin această numire fructele caracterului său, al noblețiii sale sufletești și cunoștințelor sale. Era un autodidact. Începuse greu viața și fără mijloace. Rămas orfan la 6 ani, a trebuit să-și cîștige existența de tînăr, deși era extrem de înzestrat pentru studii. A început prin a fi bucătar apoi monitor de schi, ghid de alpinism, director al turismului local de munte, profesor la Școala națională de schi și alpinism, consilier tehnic al fabricanților de schi, teoretician și conferențiar în țară și străinătate pentru probleme de metodică și tehnică a schiului. Și toate acestea în paralel cu activitatea sa sportivă de mare clasă. Studios și meditativ, era socotit un taciturn ; pentru că avea nevoie de concentrare. Părea retras ; pentru că era discret, delicat, binecrescut, respectuos. Era însă un camarad excelent, drept, cinstit, loial, atît în schi, cît și în viață, bucurîndu-se de floarea rară a prieteniei multor oameni și de spiritul ales, de respect și colegialitate, din echipa Franței.

Și, nu știu cum, drama lui Bozon mi-a amintit de legenda meșterului Manole, care, pentru a dura în piatră, pentru veșnicie, lăcașul Argeșului, jertfise temeliei jumătatea cea mai bună a ființei sale. Echipa de schi a Franței, Școala națională de schi și alpinism, schiul mondial, pentru triumful loialității sportive, al ideii nobile de formare a oamenilor care au drept meserie salvarea semenilor lor, au plătit același greu tribut.

Mihai BÎRA

PICĂTURI

● Sînt unii sportivi care l-au luat de exemplu pe Noe și fac... canoe.

● „Un regat pentru o țigară !" Eu sînt mai generos. Aș da un regat pentru o... regată.

Barbu ALEXANDRU

● Cînd un fotbalist joacă „teatru", simulînd gravitatea unei lovituri, practic, nu mai are timp să joace și... fotbal.

● Noțiunea de „șut imparabil" a fost creată pentru a se acorda portarilor circumstanțe atenuante.

D. MAZILU

● Se întîlnește om cu om, darmite om cu... „Omul".

● La baschet, nu oricine-i înalt e și bine crescut.

● O nocturnă la poli durează șase luni ?

Titi GHEORGHIU — Vaslui

Duminicile unui nesportiv

Ilustrată de la mare

Întîi s-a potolit vîntul, care a bătut cîteva zile cu violență, încît toți ne-am simțit pe litoralul solid ca pe-o punte mișcată de corabie. Pe urmă, termometrul agățat la fereastă a binevoit să-și ridice moralul de mercur spre temperaturi mai estivale. S-a ostoit și iureșul pescărușilor, care nădăjduiau că culeagă din valurile agitate ale Pontului pradă ușoară. Acum plutesc larg, hoinari nepăsători, cu țipete stinse, poate fiindcă-s sătui sau, poate, fiindcă soarele frige iar, prăjește trupurile întinse pe nisip și face văzduhul transparent pînă-n naltul cerului.

Vilegiaturiștii sînt porniți, în fiecare dimineață, pe stăpînirea mării. Lucrul nu mai e o vitejie, o dată ce bornele au fost mutate iar cu vreo două sute de metri înspre largul învesmîntat în verde. Vitejia e să cobori, așa cum fac scafandrii, pe care i-am văzut la Agigea, spre desimile fioroase ale adîncurilor populate de spectri, unde lumina se învîrtoșează și lumea cu zgomotele ei amuțește. Unul din ei mi-a povestit că a văzut acolo, jos, pești zglobii și caracatițe ursuze plutind parcă în triste neguri de noiembrie, prin corhene și smîrcuri ca de codru. Că de cîte ori iese la suprafață, se scutură parcă de întunericul afund, simțind că îl învăluie căldura și lumina ca niște scutece albe de copil.

Asta fac, de altfel, toți cei veniți la mare, an de an : se scutură de negurile ce i-au îmbrobodit de-a lungul lunilor de iarnă și ploi. E o bucurie nemaipomenită să umbli prin nisipul încins și să strivești sub tălpile goale scoicile care sclipesc în soare ca niște mahmudele de aur. E și mai mare bucuria apei, pe care o spinteci voinicește; valurile năvălind prăpăstioase peste înotători par niște delfini jucăuși, care nu fac rău nimănui. Pe urmă, cînd te desprinzi din clătinarea lor aritmică, te tăvălești în pulberea asudată încă de maree, cu cercei de mărgăritare ai apei, cu inelele și diamantele mării pe mădulare.

Sclipesc trupurile în vîlvătaia luminii ca argintul viu, și gîndul ți-e fulgerat de mîndria frumuseții omenești.

Întîlnești această frumusețe îndeosebi la aceia care fac sau au făcut sport, fiindcă deprinderea lui conservă pînă la vîrste înaintate agerimea corpului, mlădierea mișcărilor, armonia proporțiilor. Un turist dintr-o țară nordică ne-a făcut, la solarul din Mamaia, o admirabilă demonstrație de jiu-jitsu, înfruntînd pe un meridional chipeș și smead : ambii trecuseră de șaptezeci, și cum nu i-am crezut, atît erau de sprinteni, mi-au vîrît la vestiar sub nas, spre convingere, pașapoartele. Unul din ei — cel cu nasul mare și roșu, cu părul tuns scurt, care era norvegian — a încheiat :

— Dacă toată lumea ar face sport, cu rațiune și de-a lungul întregii vieți, doctorul Barnard ar fi rămas un chirurg anonim la Capetown. Aerul, soarele, marea sînt leacuri milenare.

I-am dat dreptate și mi-am spus : ce păcat că vara nu ține vreo șase luni pe an !

George SBÂRCEA

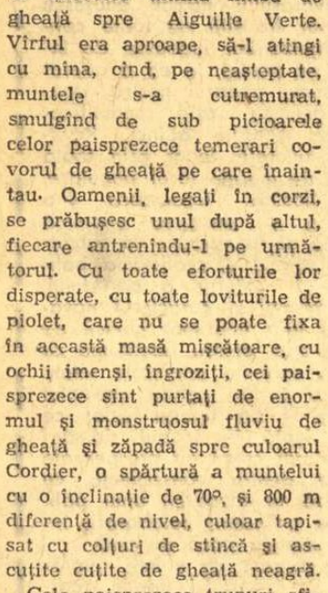

RĂSPUNDE Ion Poștașu

FANICA MATEI, IAȘI. Vă înțeleg durerea : ați vrea să jucați șah, dar nu găsiți nicăieri regulamentul acestui joc. Și, în general, ceea ce se publică prin reviste sînt finaluri de partide, interesante, desigur, dar nu pentru dv. (și pentru mulți alții), care ați vrea să știți, înainte de toate, cum să... începeți, nu cum să sfîrșiți o partidă. Poate că vă ajută Editura C.N.E.F.S. Veți primi răspuns prin poștă, la cele două întrebări.

ION BLĂNARU, COMUNA TĂCUTA. **„Dacă în ultima etapă a campionatului diviziei A la fotbal, A.S.A. Tîrgu Mureș ar fi făcut joc egal cu F.C. Argeș, atunci Progresul și F.C. Argeș ar fi avut același număr de puncte și același golaveraj : — 3. Care din ele ar fi retrogradat ?"** Tot... Progresul. Argeșul avînd de partea sa criteriul următor de departajare : numărul de victorii. 12 față de 9.

IGOR AUGOSTOVSCHI, CONSTANȚA. 1. U.T.A. n-a retrogradat niciodată. A fost o dată sau de două ori în pericol, dar s-a ales doar cu... spaima. 2) Înainte de 1944, cele mai bune echipe arădene au fost A.M.E.F.A. și Gloria C.F.R., care au și jucat, de altfel, ani în șir în divizia A.

GAVRIL TOTH, JIMBOLIA. Este bine că profitați de vacanță, pentru a vă pune la punct cu regulamentul. În felul acesta, la toamnă, vom avea, poate, un spectator mai puțin care protestează la deciziile arbitrilor ! Executînd o lovitură de la 11 metri același jucător NU poate relua mingea revenită din bară (ar însemna că „joacă pentru a doua oară" balonul). Aceasta o poate face însă unul dintre coechipieri. Dacă însă mingea a fost respinsă de portar, jucătorul care a executat lovitura de pedeapsă, reajungînd în posesia mingii, poate trage din nou și înscrie.

ILIE NICULAE, COMĂNEȘTI. În campionatul 1968—1969, Dinamo București și Dinamo Bacău și-au împărțit victoriile. Bacăul a cîștigat în tur cu 1—0 (golul victoriei a fost înscris de Dembrovschi), iar Bucureștiul a învins în retur, tot la limită : 2—1. Mă tem că o să am, de-acum înainte, un dușman în Comănești. Pe prietenul dv. cu care ați pus pariu !

IOAN PERNEA și VIRGIL MOTAȘ, BRAȘOV. 1) Accidentat în meciul cu Bulgaria (în care a jucat însă pînă la sfîrșit), Pele, resimțindu-se încă, n-a mai apărut în întîlnirea următoare, cu Ungaria, din cadrul C.M. din 1966. Reintrînd, probabil nerefăcut, în meciul cu Portugalia și fiind lovit (cu intenție sau nu) la același picior, Pele a trebuit să părăsească, de data aceasta, terenul de joc. 2) Datcu nu a fost legitimat nici un moment la Dinamo Pitești (F. C. Argeș).

Dr. VICTOR POPA, SUCEAVA. 1) **„Cine a fost antrenorul și selecționerul echipei naționale de fotbal, la Madrid, cînd s-a pierdut cu 6—0 ?"** Țineți mult la răspuns ? Nu de alta, dar i-am promis lui Titi Teașcă să nu spun la nimeni că el a fost ! 2). Cred că, la meciul Dinamo București — Real Madrid, disputat la 13 noiembrie 1963, s-au bătut toate recordurile de asistență. Atunci, pe stadionul „23 August", au fost aproape 100 000 de spectatori (capacitatea normală a acestui stadion fiind în jur de 70 000 de locuri). Au înscris, în ordine : Ruiz (în min. 2, cu un șut de la

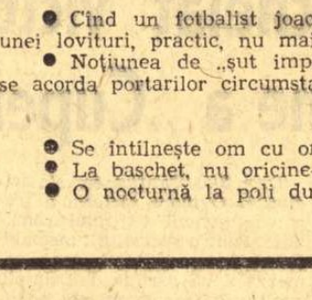

30—35 de metri), Di Stefano, Tîrcovnicu și, imediat, Gento. La 2—0, în min. 56, Frățilă a ratat o lovitură de la 11 metri, este drept amabil acordată de conducătorul partidei.

DOREL ȘPINU, BRĂNEȘTI. 1) Ion Monea n-a boxat cu Cassius Clay, în cadrul Jocurilor Olimpice de la Roma (1960). Cu alte cuvinte sînteți bun de plată ! 2) A.C. Milan n-a obținut satisfacția supremă rezervată echipelor de club — Cupa intercontinentală. O

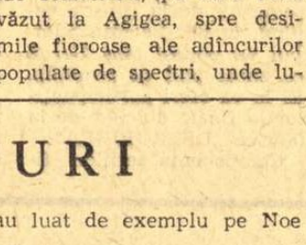

singură echipă europeană, Internazionale a reușit, în 1965, să smulgă trofeul sud-americanilor.

AVOCAT GHIOCEL CONSTANTINESCU, PLOIEȘTI. Un catren (în nota celor cu care ne-ați obișnuit, cu alte cuvinte : reușit) pentru Steaua, cîștigătoarea Cupei și viitoarea participantă la Cupa Cupelor :

Sorbind adînc din mult rivnita Cupă
Nectarul gloriei culese-n joc,
Se vede limpede că-i preocupă
Să bea din... Cupa Cupelor.
NOROC !

STOICA VIRGIL, CRAIOVA. Referindu-vă la declarația lui Voinea — **„Ce bine ar fi dacă acum victima noastră se va numi Celtic Glasgow"**, — și știind că adversara Stelei în Cupa Cupelor va fi Glasgow Rangers, conchideți : **„Atît în finalizare cît și exprimare, Voinea rămîne același rateur".** Ne grăbim să precizăm că ratatul în chestiune nu-i al lui Voinea, ci al redactorului nostru. Voinea se rezervă pentru campionat...

ilustrații : N. CLAUDIU

Puteți fi
MARTORUL
unui
eveniment
epocal
PE ECRANUL
TELEVIZORULUI
miraj
puteți urmări primii pași
ai omului pe Lună.
Nu întîrziați,
cumpărați-vă chiar astăzi
un televizor MIRAJ
● ecran mare — diagonală 59 cm ;
● strălucirea imaginii permite vizionarea în condiții excepționale a programelor ;
● tensiunea de alimentare : 220 V — 50 Hz ;
● difuzorul permanent dinamic de 3 W asigură reproducerea de bună calitate a sunetului ;
● șasiul rabatabil folosit la construcția televizorului dă posibilitatea unei întrețineri și depanări ușoare.
Se poate cumpăra și cu plata în 12—18 rate lunare, cu un aconto de numai 765 lei.